

Margaret Barbalet'a sevgiyle.

1 Otoparkta

Kentin dış mahallelerinden birinde, geniş, beton bir otoparkla çevrenmiş yepyeni bir süpermarket vardı. Gün boyunca, gelip giden market müşterilerinin arabalarıyla dolup taşar, ancak geceleri bomboş olurdu burası.

Eh, genelde durum böyleydi; ama karanlık bir kasım gecesini, yoldan geçen biri olsa, göreceği olağanüstü manzara karşısında şaşırıp kalırdı.

Otoparkın yanındaki küçük ağaçlıkta üç cadı, bir kazanın çevresinde dans ediyorlardı. Bacaklarını havaya doğru savura savura, avazları çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyorlardı:

*“Yan ateşim yan,
Kayna kazanım kayna,
Zorlukları dertleri,
Fokurdata fokurdata.”*

Ağaçlardan birinin dalına tünemiş kara bir kedi de, cadıların şarkısıyla uyum içinde mırlıyor ve kuyruğunu neşeye sallıyordu. Bir süre sonra hepsi, şarkı söylemeyi ve dans et-

meyi bırakıp, ateşin çevresine oturdular.

“Haydi, bu gece yapacak gerçekten kötü bir şey düşünelim,” dedi en uzun boylu cadı. Ay ışığında gülümsedi. “Kutsal alanımıza araba parkı yapma cüretini gösteren insanları cezalandıracak çok korkunç bir şey.”

“Bu o kadar da kötü değil, Mod,” dedi cadıların en ufak tefeği. “Buranın bizim kutsal alanımız olduğunu bilemezlerdi; hem, en azından özel ağacımız hâlâ yerinde duruyor.”

“O kadar da kötü değil mi?” diye kükredi uzun boylu cadı. “Doğrusu, beni düş kırıklığına uğrattın, Ethel, gerçekten. Biz cadılar için her şey gün geçtikçe kötüye gidiyor.

Yirminci yüzyıl tam bir felaket oldu. Gençliğimizde, süpürgeleriyle uçan cadılarla çarpıştık hep. Şimdilerde hiçbiri kalmadı. Yıllardır, bir süpürge kazası geçirmediğim. Yakında herhangi bir büyüü yapmak da tümüyle olanaksız hale gelecek. Ve sen de oturmuş, insanlar adına mazeretler sıralıyorsun. Haydi şimdi, her ikiniz de, uygun bir korkunç intikam bulmama yardım edin.”

“Bütün ışıkları söndürebiliriz,” diye önerdi tombul ve neşeli olan üçüncü cadı.

“Evet!” diye onayladı Ethel. “Bundan hiç

hoşlanmazlar. Televizyonları da çalışmaz.”

“Isıtma sistemleri de,” diye sürdürdü tombul cadı, “elektrikli battaniyeleri de, çamaşır makineleri de, videoları da, bilgisayarları da ve insanların bugünlerde evlerinde bulundurduğu komik aletlerin hepsi de çalışmaz olur.”

“Sizden adam olmaz, kesinlikle olmaz, ikinizden de,” diye öfkeleni uzun boylu cadı. “İyi ki, zavallı, sevgili anneciğim burada yok da, sizin acınacak sözlerinizi duymuyor. Şimdi saçmalamayı bırakın da, benim gerçekten kötü bir şey düşünmeme yardım edin. Gerçekten berbat ve korkunç bir şey olmalı.”

“Aman, Mod!” diye içini çekti tombul cadı. “Sen bir hayalcisin. Neden cadılar döneminin kapandığını kabul etmiyorsun? Süpermarketlerle, televizyonlarla, otomobillerle,

kulaklıkları kasetçalarla dolu bu dünyaya uygun değiliz artık biz. Korse, lavanta çiçeği ve sandviç kadar eski moda olduk. Ve ben, kendi adıma bu işten bıktım.”

“Bıktın mı?” diye gürlendi Mod. “Seni sefil, yarasa suratlı cadı müsveddesi seni! Bıktım artık da ne demek? Bir açıklama bekliyorum, Mabel!”

“Yirminci yüzyılın sonunda bir cadı olarak yaşamaktan usandım ve cadılığı bırakmaya karar verdim. Sıradan biri olacağım.”

“Sıradan mı?” diye haykırdı Mod. “Seni koca patates torbası seni, ne anlama geliyor

bu böyle?”

Mabel kıpkırmızı kesildiyse de, gözlerini Mod’un ateş saçan gözlerinden ayırmadı.

“Demek istediğim şu ki, Mod, gidip insanların arasına karışacağım ve bir iş bulmayı, sıradan bir insan gibi yaşamayı deneyeceğim. Zamanımı, eski bir kazanın çevresinde dans ederek, eski bir süpürge üstünde uçup, aptalca büyüler uydurarak harcamak istemiyorum. Yenildiğimde, bunu anlarım. Benden cadılığa paydos.”

“Güzel!” diye bağırdı Mod. “Git o zaman. Çalış, sıradan biri ol. Yakında o dünyanın nasıl olduğunu anlarsın. Seni kabul etmeyeceklerdir. Üşüyecek, yalnız ve aç kalacaksın. Ama, Ethel’le ikimizin burda oturup, senin aklının başına gelmesini bekleyeceğimizi sanma. Çok uzaklara gideceğiz ve sen de, bizi bulamayacaksın. Öyle değil mi, Ethel?”